

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/66/2017
Identifikačné číslo spisu: 6713209683
Dátum vydania rozhodnutia: 12.12.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6713209683.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ľ. O., trvale bytom v E. XXX, zastúpenej Mgr. Kristínou Babiakovou, advokátkou v Pezinku, Holubyho 37, proti žalovanému Národnému lesníckemu centru, príspevkovej organizácii štátu, so sídlom vo Zvolene, T. G. Masaryka 22, zastúpenému splnomocnenkyňou Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Nám. SNP 37, v menej ktorej koná ako konateľ advokát JUDr. Radoslav Ulianko, o neplatnosť výpovede a iné, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 15Cpr/2/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. októbra 2016 sp. zn. 17CoPr/4/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalované je povinné zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou z 28. mája 2013, Okresnému súdu Zvolen (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) podanou deň nato domáhala, aby súd určil neplatnosť výpovede z pracovného pomeru, danej jej žalovaným podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zák. práce (zákona č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení) 30. januára 2012 (inak písomnosti žalovaného datovanej 12. januára 2012, ďalej tiež len „výpoveď“) a žalovanému uložil zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy. V žalobe o. i. uviedla, že za stavu rozhodnutia o organizačnej zmene na strane zamestnávateľa je síce výber nadbytočného zamestnanca na zamestnávateľovi, ak však žalované aj po vykonaní organizačnej zmeny ponechalo vo svojej organizačnej štruktúre útvary vnútornej kontroly a s výnimkou žalobkyne nemalo žiadnu inú odborne spôsobilú osobu na výkon kontroly, nemohlo rozhodnúť o nadbytočnosti tejto zamestnankyne. Nebol tu ani stav nemožnosti ďalšieho zamestnávania žalobkyne daný ďalšou nepotrebnosťou ňou vykonávaných prác pre žalované, keď žalované potvrdilo presný opak rozhodnutím o neskoršom zaškolení ďalších dvoch zamestnankýň (v záujme nadobudnutia nimi odbornej spôsobilosti na výkon práce skôr vykonávanej žalobkyňou). Okrem nenaplnenia použitého výpovedného dôvodu žalované k výpovedi pristúpilo navzdory existencii nesúhlasného stanoviska závodného výboru príslušného odborového zväzu

(žalobkyňa bola členkou takéhoto odborového orgánu) a tým výpoveď zaťažilo ďalším dôvodom neplatnosti, pričom z ďalších skutočností je namieste usudzovať aj na porušenie žalovaným zásady rovnakého zaobchádzania a šikanózný výkon práva, nakoľko k výpovedi v tomto prípade došlo pre riadne a poctivé plnenie pracovných úloh žalobkyne, dbanie ňou na účelné a hospodárne nakladanie s verejnými prostriedkami a zjavne i pre upozorňovanie ňou na nedostatky a potrebu vyvedenia zodpovednosti.

2. Žalované navrhlo žalobu zamietnuť, majúc za to, že pracovný pomer so žalobkyňou bol skončený v súlade so zákonom a výpoveď je platná. Namietalo tiež podanie žaloby až po uplynutí zákonom ustanovenej prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zák. práce.

3. Súd prvej inštancie čiastočným rozsudkom z 30. januára 2015 č. k. 15 Cpr 2/2013-514 určil, že výpoveď je neplatná. Žalobu považoval za dôvodnú a obranu žalovaného vrátane námietky oneskorenosti žaloby naopak za nedôvodnú. K podaniu žaloby podľa súdu prvej inštancie prišlo v rámci dvojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zák. práce, pretože v priebehu výpovednej doby bola žalobkyňa uznaná za práceneschopnú, takáto práceneschopnosť trvala do 30. marca 2013, rovnakým dňom malo dôjsť aj ku skončeniu pracovného pomeru, žaloba bola podaná 29. mája 2013 a lehota na uplatnenie nárokov z neplatného rozviazania pracovného pomeru uplynula až 31. deň rovnakého mesiaca i roka. Nesporným síce bolo rozhodnutie žalovaného (ako zamestnávateľa) o organizačných zmenách, nebola ale splnená podmienka nadbytočnosti žalobkyne (jedinej zamestnankyne vykonávajúcej u žalovaného v rozhodnom čase vnútornú kontrolu a disponujúcej na toto i potrebnou kvalifikáciou) a takto ani príčinná súvislosť medzi vykonanými organizačnými zmenami a nadbytočnosťou. Žalobkyni bolo treba dať za pravdu i v tom, že výpoveď bola neplatná aj pre nesúhlas zástupcov zamestnancov s takýmto krokom zamestnávateľa, ak od žalovaného šlo spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobkyne pre nutnosť zabezpečenia kvalifikovanej kontroly nakladania s finančnými prostriedkami v organizácii napojenej na štátny rozpočet, argumentoval tiež súd prvej inštancie, opakovane sa pozastavujúc nad objektívnou nepochopiteľnosťou počínania žalovaného v tomto prípade.

4. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom z 26. októbra 2016 sp. zn. 17CoPr/4/2015 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákonov č. 87/2017 Z. z. a č. 350/2018 Z. z., ďalej tiež len „C. s. p.“) potvrdil a žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu; stotožňujúc sa aj s právnymi názormi súdu prvej inštancie o včasnosti žaloby, o neplatnosti výpovede pre odmietnutie súhlasu zástupcov zamestnancov s výpoveďou a o možnosti od žalovaného spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobkyne (poukaz na § 387 ods. 2 C. s. p.). Nesúhlasil s názorom žalovaného, podľa ktorého práceneschopnosť žalobkyne nemá vplyv na začiatok plynutia zákonnej dvojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zák. práce. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“, „dovolačný súd“ alebo skráteno „NS“) z 19. mája 1997 sp. zn. 5 Cdo 31 /1997, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej tiež len „Zbierka“) ako judikát R 119/1999, vyslovujúci takýto názor, totiž interpretoval čiastočne odlišné ustanovenie § 64 skoršieho Zákonníka práce (zákona č. 65/1965 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, nahradeného už s účinnosťou od 1. apríla 2002 práve zákonom č. 311/2001 Z. z.), v prejednávanej veci však šlo už o prípad podľa nového Zák. práce, v ktorom nebol použiteľným judikát zhora, ale naopak iné rozhodnutie NS (rozsudok z 12. decembra 2011 sp. zn. 7 M Cdo 1/2010), ustaľujúce, že začiatok prekluzívnej lehoty na uplatnenie nárokov z neplatného rozviazania pracovného pomeru je závislý od skončenia ochranného doby a konkrétny okamih začatia plynutia lehoty, o ktorej je reč, tak viažúce na skutočný čas skončenia pracovného pomeru (rozumej za predpokladu platnosti úkonu majúceho prívodiť takýto následok).

5. Odvolací súd, v zhode s ostatným rozhodnutím NS zhora argumentujúci v prospech významu posunu v právnej úprave a uvádzajúci tiež, prečo podľa neho nebolo náležitým odvolávanie sa žalovaným na ďalšie ním spomínané rozhodnutia (NS, Ústavného súdu Slovenskej republiky - ďalej tiež len „ústavný súd“ a Krajského súdu v Prešove) považoval za jednoznačný i záver súdu prvej inštancie o neplatnosti

výpovede pre absenciu súhlasu zástupcov zamestnancov a ak u otázky možnosti spravodlivého požadovania (od zamestnávateľa) ďalšieho zamestnávania zamestnanca NS ustálil existenciu bremena tvrdenia i dôkazného bremena zamestnávateľa (poukaz odvolacieho súdu na uznesenie NS z 21. decembra 2015 sp. zn. 6 Cdo 273/2013, uverejnené v Zbierke ako judikát R 78/2016) a to žalované neuniklo, vyhovie žalobe súdom prvej inštancie bolo správnym bez potreby skúmania ďalších formálnych a materiálnych predpokladov platnosti výpovede (pre súlad takéhoto postupu so zásadou hospodárnosti konania).

6. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podalo žalované dovolanie s návrhom na zrušenie rozsudkov oboch nižších súdov a vrátenie veci na ďalšie konanie súdu prvej inštancie (alt. zastavenie konania /?/). Prípustnosť dovolania vyvodzovalo z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ C. s. p. tvrdiac, že napádané rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnou otázkou, od ktorej (o. i.) v tejto veci záviseli rozhodnutia nižších súdov, je otázka, či má plynutie ochrannej doby zamestnanca (konkrétne doby jeho dočasnej práceneschopnosti) vplyv na začiatok plynutia prekluzívnej lehoty na podanie žaloby podľa § 77 Zák. práce a ak áno, za akých okolností. Túto otázku nižšie súdy podľa dovolateľa nezodpovedali správne a ani rozhodovacia prax odvolacích súdov pri riešení tejto otázky nie je jednotná. Rozsudky uvádzané v argumentácii odvolacieho súdu si v skutočnosti neodporujú a neskorší (z konania NS sp. zn. 7 M Cdo 1/2010) neruší ten skorší (judikát R 119/1999), ale sa vzájomne dopĺňajú a rozlišujú situácie urobenia úkonu zamestnávateľa smerujúceho k skončeniu pracovného pomeru pred začiatkom plynutia ochrannej doby v jednom a po takomto čase v druhom prípade. Napriek zmene právnej úpravy tu podľa dovolateľa k skutočnému posunu v jej obsahu neprišlo a naďalej sa nadväzuje (nech aj nepriamo) na rozväzovací prejav, pričom výkladu ponúkanému nižšími súdmi v tejto veci bráni nedostatok zmeny použitého podmieňovacieho spôsobu v právnej vete ustanovenia - pretože nedošlo k zmene formulácie vyjadrenej slovami „keď sa ... mal skončiť“ na inú „keď sa ... skončí“ (rozumej fakticky). Ide tu o hmotnoprávnu subjektívnu lehotu, ktorej predĺžovanie na rozdiel od predĺžovania výpovednej lehoty nemá zákonnú oporu a za rozhodujúce treba považovať, že už v čase doručenia výpovede zamestnancovi mali všetci zúčastnení vedomosť o tom, kedy sa má pracovný pomer takýmto spôsobom skončiť. Výkon práv či uplatňovanie nárokov vyplývajúcich zo Zák. práce nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (čl. 2 a 9 Zák. práce) a faktickú možnosť predĺženia dvojmesačnej prekluzívnej lehoty i o 52 týždňov (maximálnu zákonnú dobu poskytovania nemocenských dávok) treba považovať za takýto rozpor, namietalo tiež žalované, v ďalšom zotrvávaní na názore o potrebe riadenia sa i rozhodnutiami v iných odvolacích konaniach zaoberajúcich sa rovnakou otázkou, v ktorých sa dospelo aj k ním zastávanému názoru.

7. Žalobkyňa navrhla dovolanie odmietnuť (alt. zamietnuť), majúc za to, že neboli naplnené dovolacie dôvody. I keď nenamietala, že dovolaním nastolovaná právna otázka je otázkou, od ktorej záviseli rozhodnutia nižších súdov v tejto veci, nejde tu o odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu práve z dôvodov dostatočne priblížených odvolacím súdom (preto, že nepoužitý judikát dopadá na skoršiu, v tejto veci ale neaplikovateľnú úpravu, naopak neskorší rozsudok NS rieši situáciu druhovo totožnú s tou v prejednávanej veci, nejde tu o prípad doplnenia skorších záverov NS tými neskoršími, ale o prekonanie judikátu neskorším rozsudkom a od záverov takého rozsudku - platných bez ohľadu na to, či k výpovedi prišlo pred začatím ochrannej doby alebo počas jej plynutia - sa odvolací súd v tejto veci neodchýlil). Nejde tu o prípad neriešenia rozhodnej otázky dovolacím súdom (ktorý ju vyriešil práve v rozsudku sp. zn. 7 M Cdo 1/2010) ani o stav rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu (keď každý z oboch porovnávaných rozsudkov sa viaže k inej legislatívnej úprave), princíp právnej istoty prikazuje prípustnosť dovolania posudzovať skôr reštriktívne a dovolanie podľa žalobkyne nemá nádej obstáť ani vecne, keď za deň skončenia pracovného pomeru v konkrétnych súvislostiach prejednávanej veci možno považovať len deň skončenia ochrannej doby, len takýto deň je významným pre započatie behu prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zák. práce a podmieňovací spôsob použitý v interpretovanom ustanovení zákona nie je svedectvom záujmu zákonodarcu favorizovať rozväzovací prejav (a úmysel účastníka pracovnoprávneho vzťahu zamýšľajúceho takýto vzťah skončiť), ale vyjadrením toho, že v prípade neplatnosti výpovede pracovný pomer v skutočnosti príslušným dňom neskončí.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala už za účinnosti C. s. p. v

stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech boli rozhodnutia (oboch nižších súdov) vydané (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia i ďalšej zákonnej podmienky zastúpenia takejto strany sporu i spísania dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) skúmal predovšetkým bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu. Dospel pritom k záveru, že dovolanie nemožno považovať za prípustné.

9. Aj za účinnosti C. s. p. (tak ako za účinnosti jemu predchádzajúceho Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ktorý C. s. p. a ďalšie zákony tvoriace súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu, teda Civilný mimosporový poriadok - zákon č. 161/2015 Z. z., Správny súdny poriadok - zákon č. 162/2015 Z. z. a zákon č. 125/2016 Z. z. s účinnosťou od 1. júla 2016 nahradili) treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie naďalej nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (napríklad rozhodnutia NS sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/ 2012 a 7 Cdo 92/2012).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. Podľa § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti určitému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť dovolaním (tu rozumej úspešne, teda s privedením povinnosti dovolacieho súdu zaoberať sa dovolaním vecne). Rozhodnutia odvolacích súdov, proti ktorým sú dovolania prípustné, sú potom vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C. s. p. a to konkrétne v návetiach (uvodzovacích vetách) takýchto ustanovení.

11. Žalované vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (písmeno a/), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (písmeno b/) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (písmeno c/).

12. V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu predovšetkým dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (tzv. advokátskou obchodnou spoločnosťou, reprezentovanou konateľom v osobe advokáta) nevymedzil uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p. v spojení s § 421 rovnakého právneho predpisu. Prípustnosť dovolania bola totiž vyvodzovaná súčasne z § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. aj písmen b/ a c/ rovnakého ustanovenia, hoci súčasná existencia týchto (všetkých troch) predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje. Prípustnosť dovolania nemožno odôvodňovať tým, že určitá právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálene, zároveň tým, že takáto otázka dovolacím súdom ešte vyriešená nebola a do tretice tým, že (opäť jedna a tá istá právna otázka) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Takéto odôvodnenie prípustnosti dovolania je vnútorne rozporné a vo svojej podstate znamená odôvodnenie dovolania neprípustným dovolacím dôvodom (v tejto súv. por. napr. uznesenie NS z 31. júla 2017 sp. zn. 6 Cdo 123/2017) - inak na rozdiel od prípadu, v ktorom sa dovolateľ obrazne netrafi (tým, že prípustnosť dovolania vyvodzuje z inej jeho skutkovej podstaty, než na akú napokon usúdi (ak pôjde o taký prípad) dovolací súd (čím treba rozumieť napr. prípady presvedčenia dovolateľa o rozdielnom riešení určitej otázky dovolacím súdom a aj jeho argumentácie na podporu takéhoto tvrdenia, ktorým môže dovolací súd oponovať tým, že v skutočnosti otázka riešená nie je alebo už vo vzťahu k nej došlo na dovolacom súde k ustáleniu rozhodovacej praxe a odvolací súd sa od takejto praxe odchýlil).

13. Nešlo tu pritom ani o možný prípad výnimky z pravidla, ktorý najvyšší súd vymedzil už v minulosti (v tejto súv. por. uznesenie NS z 31. októbra 2017 sp. zn. 6 Cdo 203/2016) tak, že súčasná existencia

predpokladov prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. písm. a/ aj b/ C. s. p. je bez ďalšieho vylúčená a že takýmto vylúčením bez ďalšieho treba rozumieť, že principiálne nepôjde vylúčiť závislosť rozhodnutia odvolacieho súdu od vyriešenia až dvoch (resp. aj viacerých) právnych otázok, z ktorých jedna už ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu vyriešená bola (a odvolací súd sa mal od takéhoto ustáleného riešenia pri rozhodovaní dovolaním napádaným rozhodnutím odkloniť), kým druhá naopak nie a práve v prípade takejto kumulácie viacerých rozhodných právnych otázok odôvodnenie prípustnosti dovolania dvoma zdanlivo nezlučiteľnými dôvodmi môže mať svoje opodstatnenie. Za stavu nedostatku potreby na takomto závere niečo meniť, resp. pri potrebe len jeho čiastočného doplnenia pre prípad kumulácie všetkých troch zákonom predpokladaných dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 421 C. s. p. tak, že na uplatnenie výnimky z pravidla v takomto prípade je tu nutnosť tiež tretej pre rozhodnutie (odvolacieho súdu) významnej otázky, dovolacím súdom rozhodovanej rozdielne, však treba konštatovať, že o žiaden z vyššie uvádzaných prípadov v prejednávanej veci nešlo. Dovoláním sa totiž ponúkala jediná právna otázka, od ktorej riešenia mali byť závislými rozhodnutia nižších súdov (primárne rozhodnutie súdu odvolacieho) a to otázka významu ochrannej doby na plynutie prekluzívnej doby podľa § 77 Zák. práce, pričom odôvodnenie dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci všetkými troma dôvodmi jeho prípustnosti vykazovalo skôr znaky neistoty dovolateľa v tom, či odvolací súd bude považovať predostretú otázku za riešenú ustáleno, rozdielne alebo za neriešenú vôbec (s prihliadnutím k rôznym možnostiam ponúkajúcim sa pri interpretácii pomeru najmä oboch rozhodnutí NS uvádzaných nižšími súdmi i oboma stranami sporu).

14. Aj keby ale o faktické odôvodnenie dovolania neprípustným dovolacím dôvodom ísť nemalo, dovolanie žalovaného nebolo síce na vecné prejednanie preto, že rozhodnutia nižších súdov boli síce závislými od vyriešenia dovolaním nastolenej právnej otázky (keď záver o včasnosti žaloby umožňoval i vecné zaoberanie sa jej dôvodnosťou s možným - i tu prítomným - určením neplatnosti výpovede, kým opačný záver o márnom uplynutí zákonom ustanovenej prekluzívnej lehoty by priamo predurčoval ďalší záver o zániku práva domáhať sa nárokov z neplatného rozviazania pracovného pomeru vrátane základného nároku predstavovaného požiadavkou na určenie neplatnosti výpovede a musel viesť k bezodkladnému zamietnutiu žaloby z tohto jediného dôvodu), ani v jednej možnej podobe však nebola splnená ďalšia podmienka prípustnosti dovolania formulovaná ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p. alternatívne tak, že pre rozhodnutie významná právna otázka buď bola riešená odvolacím súdom tak, že sa tento zvoleným riešením odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo šlo o riešenie právnej otázky dosiaľ dovolacím súdom neriešenej, resp. že tu prišlo k riešeniu otázky, na ktorej vyriešenie ani odvolací súd nemá jednotný názor.

15. O tvrdený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu tu nešlo (a nemohlo ísť) preto, že rozsudok NS vo veci sp. zn. 5 Cdo 31/1997 (uverejnený v Zbierke ako R 119/1999) síce predstavuje výraz ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (viď R 71/2018), interpretačne sa však viaže k dnes už neúčinnnej (legislatívne odpratanej) úprave skoršieho Zákonníka práce a to za stavu čiastočnej odchylnosti dnešnej úpravy od tej interpretovanej v príslušnom judikáte najvyšším súdom a existencie iného rozhodnutia NS viažúceho sa k úprave dnešnej a riešiaceho rozhodnú právnu otázku presne opačným spôsobom. U dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. aj ďalšieho dôvodu podľa písmena c/ rovnakého ustanovenia pritom rozhodne nie je bez významu, že z pohľadu naplnenia toho-ktorého dôvodu musí ísť o stav rozdielnosti riešenia jednej a tej istej právnej otázky (v prvom prípade odvolacím súdom na jednej a ustálenou rozhodovacou praxou odvolacieho súdu na druhej strane, v druhom prípade potom rôznymi - proti sebe stojacimi a obsahovo protikladnými - rozhodnutiami odvolacieho súdu) ani to, že stav takejto rozdielnosti nie je zistiteľný jednoduchým porovnaním právnych viet rozhodnutia (ktoré sa osobitne zdôrazňujú iba u rozhodnutí uverejňovaných v Zbierke), ale len porovnaním riešení ponúkaných oboma (resp. i viacerými) rozhodnutiami stavanými do pozície významových protikladov vrátane komplexnosti takýchto riešení a súdržnosti i presvedčivosti argumentácie použitej na ich podporu. Pri nazeraní na problém aj z tohto uhla pohľadu odvolací súd v prejednávanej veci na jednej a najvyšší súd v judikáte R 119/1999 na druhej strane neriešili tú istú právnu otázku (zjednodušene otázku správnej interpretácie pre rozhodnutie významných ustanovení zákona č. 311/2001 Z. z.) a ak na presný opak (a zároveň interpretačný súzvuk) bolo treba usúdiť pri porovnaní argumentácie z dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho

súdu a rozsudku NS vo veci sp. zn. 7 M Cdo 1/2010, dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. daný nebol.

16. O dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nešlo preto, že súhlasiť bolo treba so žalobkyňou, že výrazom i dovolateľom poznaného (a preto už existujúceho) riešenia nastolenej právnej otázky dovolacím súdom (nech aj spôsobom žalovanému nekonvencijným) je rozsudok NS vo veci sp. zn. 7 M Cdo 1/2010, ktorým bol vyslovený aj nižšími súdmi v prejednávanej veci zastávaný názor o odvodzovaní začiatku plynutia lehoty podľa § 77 Zák. práce od času, kedy mal pracovný pomer skončiť s tým, že takýmto časom (potenciálneho skončenia pracovného pomeru) treba rozumieť vždy čas závislý na existencii všetkých pre jeho nástup rozhodných okolností (vrátane možného oddialenia následku pre nástup ochrannej doby). Vo vzťahu k námietke primárneho či dokonca absolútneho neriešenia takýmto rozhodnutím otázky výkladu ustanovenia § 77 Zák. práce (ale len § 64 ods. 2 rovnakého zákona) platí nielen to, čo už bolo uvedené vyššie, teda že z pohľadu existencie riešenia problému nie je rozhodujúcim iba to uvedené v právnej vete (zvlášť ak ide o rozhodnutie, ktorému sa nedostalo - schválením na uverejnenie v Zbierke - cti vstúpiť medzi tzv. elitu judikatúry či dokonca ani možnosti na toto aspirovať), ale všetky vyslovené závery (ako celok), pričom pozorným oboznámením sa so závermi z rozsudku, o ktorom je tu reč, nemožno dospieť k inému záveru, že to, čo bolo uzavreté v prípade urobenia úkonu smerujúceho k rozviazaniu pracovného pomeru v ochrannej dobe (kedy takýto úkon právo výslovne zakazuje, tu por. § 64 ods. 1 Zák. práce) a z toho plynúcej nemožnosti usudzovania na možnosť skončenia pracovného pomeru skôr než skončením ochrannej doby, musí platiť (prinajmenšom za pomoci argumentu právnej logiky „a maiori ad minus“, teda od väčšieho k menšiemu) aj na prípady oddialenia času očakávateľného skončenia pracovného pomeru v dôsledku nástupu ochrannej doby počas výpovednej doby.

17. O danosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ O. s. p. napokon nemohlo ísť pre len domnelú (nie však skutočnú) protichodnosť oboch rozhodnutí NS označovaných nižšími súdmi i žalobkyňou za významové protiklady a jedine žalovaným za rozhodnutia, ktoré sa len dopĺňajú (vzájomne nevylučujú) s tým, že to vydané neskôr nespôsobuje nepoužiteľnosť záverov z toho skoršieho (s ktorým názorom sa ale z dôvodov už priblížených vyššie stotožniť nebolo možné).

18. Pre úplnosť sa pritom dovolaciemu súdu žiada uviesť ešte nasledovné :

19. Špecificky k námietke dovolateľa nemožnosťou predlžovania zákonom ustanovenej prekluzívnej lehoty o ochrannú dobu a k jeho tvrdeniu o rozpore opačného záveru s dobrými mravmi aj základnými zásadami Zák. práce je vhodné poznamenať, že v prípade odvodzovania začiatku plynutia lehoty uvedenej v ustanovení § 77 Zák. práce od času, kedy mal pracovný pomer skončiť a zohľadnenia tu tiež ochrannej doby nejde o predĺženie lehoty (zo zákona dvojmesačnej), ale o okolnosťami konkrétneho prípadu vynútený posun času, ku ktorému má (resp. v čase rozhodovania súdu v konkrétnej veci už malo - v minulosti) dôjsť k skončeniu pracovného pomeru, na koniec ochrannej doby a takto aj k odloženiu začiatku plynutia stále dvojmesačnej prekluzívnej lehoty na neskorší deň (než ktorým by bol inak koniec výpovednej doby).

20. Žalobkyňa vyjadrením k dovolaniu správne akcentovala i ten rozmer problému, ktorým je použitie zákonodarcom podmieňovacieho spôsobu v rozhodnom ustanovení zákona nie na zdôraznenie významu zámeru účastníka pracovnoprávneho vzťahu majúceho záujem takýto vzťah ukončiť (a uzrokovania druhej strany vzťahu s takýmto zámerom vrátane jeho časových súradníc), ale ako vyjadrenie stavu, pri ktorom už z výraziva použitého na súhrnné pomenovanie nárokov (za nároky z neplatného rozviazania pracovného pomeru) vyplýva existencia oboch možností rozhodnutia o základe nároku (o tom, či konkrétny spôsob rozviazania pracovného pomeru zodpovedá požiadavkám zákona na platný právny úkon) a takto aj to, že k skutočnému skončeniu pracovného pomeru dôjde len v prípade platnosti úkonu (kedy to súd právoplatným rozsudkom zamietajúcim príslušnú žalobu potvrdí), kým naopak v prípade neplatnosti úkonu (a vyslovenia sa aj súdu takýmto spôsobom) pracovný pomer zásadne trvá tak, akoby tu ani úkonu smerujúceho k jeho rozviazaniu nebolo (pretože úmysel toho, kto hodlal pracovný pomer skončiť aj jeho faktické úkony tomu podriadené sa rozišli s právnymi následkami takýchto úkonov).

21. Napokon je v tomto prípade evidentne žiadúce zmieniť i to, že dovolací súd má síce vedomosť o meritórnom prejednaní iným jeho senátom dovolania v obdobnej veci a vyslovení sa ním v prospech argumentácie z judikátu R 119/1999, zároveň je však pravdou, že ústavný súd takýto rozsudok NS (z 22. marca 2018 sp. zn. 3 Cdo 29/2017) nálezom z 11. októbra 2018 č. k. II. ÚS 332/2018-35 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a to pre porušenie povinnosti senátu (zamýšľajúceho sa odkloniť od záverov z rozsudku NS sp. zn. 7 M Cdo 1/2010) predložiť vec veľkému senátu. Z odôvodnenia zrušujúceho nálezu ústavného súdu pritom vyplýva záver, že diametrálne odlišné právne posúdenie veci súdom v skutkovo totožných veciach za jednotnej právnej úpravy je v podmienkach materiálneho právneho štátu neakceptovateľné (bod 26 na str. 14 odôvodnenia nálezu) a zdôraznená je tiež podmienka predloženia veci veľkému senátu, ktorou je to, že trojčlenný senát najvyššieho súdu dospeje (i tu rozumej v druhovo totožnej veci za podmienky jednotnej právnej úpravy) k právnemu názoru odchylnému od názoru vyjadreného v skoršom rozhodnutí najvyššieho súdu. Senát rozhodujúci v prejednávanej veci pri vyjdení z takýchto záverov ústavného súdu povinnosť predkladať vec veľkému senátu nemal, pretože jeho právny názor sa od názoru urobeného súčasťou rozsudku NS vo veci sp. zn. 7 M Cdo 1/2010 (ktorý jediný bol z pohľadu prípadného odklonu významný) nelíši (naopak je s ním totožný), zvlášť ak senát 7 Cdo najvyššieho súdu nezdieľa (z dôvodov ozrejmenejších vyššie) ani názor o prípustnosti dovolania.

22. Preto podľa § 447 písm. c/ aj f/ C. s. p. dovolanie žalovaného odmietol.

23. Pri takomto výsledku dovolacieho konania v ňom bola úspešnou žalobkyňa, ktorej tiež vznikol nárok na náhradu trov takéhoto konania (§ 255 ods. 1 v spojení s § 438 ods. 1 C. s. p.). Dovolací súd preto rozhodol o nároku na náhradu (uložením povinnosti a určením osoby z rozhodnutia oprávnenej i povinnej) s tým, že o výške náhrady trov (resp. v tomto konkrétnom prípade aj o platobnom mieste) rozhodne súd prvej inštancie (po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, tu por. § 262 ods. 2 a § 263 ods. 1 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.